

Recensie: Gonzo ★★★★****

Monty Antwerpen
vrijdag 26 oktober 2018

foto © Sofie Jaspers

Recensie:

Met Gonzo trekt Abattoir Fermé vakkundig de meditatie-, yoga-, en bij uitbreiding de ganse wellness-sector door de mangel in een heerlijk absurde voorstelling. Ook het publiek dat naar dat soort sessies trekt, waar vaak een hoek vanaf is, wordt heerlijk bespot. Abattoir Fermé voert uitvergroete personages op. Zoals Frank, ex-journalist, ex-gedetineerde en licht ontvlambaar die vooral wil 'voelen' (lees seksueel geobsedeerd is) en er erg veel zin in heeft. Charlene, de zeer sceptische Hollandse hipster/huppeltrut die alles in vraag stelt en zich dus voor geen honderdste van een millimeter open stelt voor deze sessie, is ook van de partij. Zij is al van bij de start ontgoocheld omdat de sessie minder exclusief is dan ze dacht omdat er nog een ander koppel is. Amy zal dan ook telkens wanneer ze kan, de mislukte 'Sein oder nicht sein das ist die Frage' actrice Charlene kleineren met het hilarische: 'Charlene, weet je wat dat is? Dat is het allerkleinste viooltje dat alleen voor u speelt.'

Modepsychopaat Tanja is dan weer een man, die er volgens lesgeefster Amy een erg gestructureerd leven op nahoudt. Het is te zeggen, ze weet perfect te zeggen wanneer ze welke drugs, drank, pillen en bij uitzondering ook eten neemt doorheen de dag en wanneer ze begint te schrijven. Ooit had ze een galerij. En Tom, die stelt net als Charlene erg veel vragen, op het kindse af door zijn vinger in de lucht te steken en ermee te knippen. Ook dat gedrag, het kindse, in de wellness-sector waarbij consumenten kennelijk gepamperd willen worden en dan ook worden (let op dat schelle schoolse toontje van Tine Van den Wyngaert, dat ons trouwens in combinatie met haar pruik doet denken aan een docente waar we nog les van kregen) door een 'experte' die erin slaagt de namen van twee deelnemers van de vier constant door elkaar te halen. Even valt Amy uit haar rol wanneer ze zich 'stelletje strontvervelende kinderen' laat ontvallen.

In 'Gonzo' zien we dus een meditatiesessie die onder andere structuur, houvast en rust belooft aan de deelnemers. Abattoir Fermé zou Abattoir Fermé niet zijn uiteraard door net het tegenovergestelde te brengen in dit absurd toneelstuk. Anarchie, chaos, escalatie, en geweld zien we bij personages die niet alleen de weg kwijt zijn, maar ook onthecht, eenzaam, disfunctioneel (zeker wanneer er geen koffie is) en hyper individualistisch geen zak aantrekkelijk van een ander (zelden klonk 'Alles ok, baby?' zo hol). 'Wanneer is een mens compleet?' stelt Gonzo dat terecht een punt maakt dat 'Wie ben je?' niet synoniem staat voor de vraag 'Wat is je beroep?' maar die ene vraag wel vaak zo beantwoord wordt. Het antwoord ligt in het repetitieve van de handeling, want de chaotische sessie wordt beëindigd door opnieuw te beginnen met een call to action voor de andere sessies die in de aanbieding zijn.

Dat is dan ook de aanklacht die Abattoir Fermé terecht maakt: dat het allemaal geldklopperij is, en geluk een permanent streven is van de mens waarop de wellness-sector handig inspeelt en zo mensen in zijn macht krijgt. Via die macht kan Abattoir Fermé zijn gekende sinistere toer opgaan en naar het einde toe alle registers open trekken. Tanja (met zo scherp mogelijke a's uit te spreken) wordt in een gebruikte lijkzak gestoken, en een man in een bad vol met ijs dat aangesloten wordt op een autobatterij wat uiteraard voor vuurwerk zorgt. Op filosofisch vlak horen we dan weer Amy stellen: 'Als een vogeltje een gebroken vleugeltje heeft, kan je best dat andere vleugeltje ook ineens breken. Dan kan het in plaats van te proberen vliegen, maar beter ineens goed leren stappen.'

Alleen al voor de meest van de pot gerukte (ook letterlijk mogen we hopen) kotsscène van Frank verdient deze Gonzo al een extra ster. Daar zat weliswaar nog meer in, mocht die niet off stage uitgevoerd geweest zijn. 'Ja ik heb mijn cirkels graag rond, Tom' en 'Ne cirkel is pas rond als hij zichzelf sluit.' behoren dan weer qua tekst tot de meest absurde van de voorstelling die Tine Van den Wyngaert voor haar rekening mag nemen als charlatan Amy. 'Ik heb het gevoel dat ik met meer ellende buiten ga dan ik ben binnengekomen.' stelt een deelnemer achteraf, waarop Amy slechts een mogelijkheid ziet: opnieuw te beginnen bij het ontstaan van alles. Daarbij toont Abbatoir Fermé de maatschappij via deze sessie als één groot rollenspel waar iedereen deel van uitmaakt. Punt is dat Amy en de voorstelling op die manier ook wel fijntjes de cirkel rond maakt. Want zo heeft Amy haar cirkel (wellicht ook om financiële redenen) het liefst: rond.

< Bert Hertogs >

Credits:Â

Tekst en regie: Stef LernousÂ Spel: Steve Geerts, Kirsten Pieters, Anneke Sluiters, Chiel van Berkel, Tine Van den WyngaertÂ Decor- en lichtontwerp: Stef Lernous, Sven Van KuijkTechniek: Sven Van Kuijk, Thomas VermaerckeProductieleiding: Tanja Vrancken (voorbereiding), Anke Timmermans (creatie)Zakelijke leiding & tournee: Nick KaldunskiVerkoop NL: Theaterzaken Via RudolphiProductie: Abattoir Fermé i.s.m. NONA